

Debreceni Ítéltábla

Gf.IV.30.089/2021/6.

A Debreceni Ítéltábla a Lutter Ügyvédi Iroda (FÉL CÍME, ügyintéző: dr. Lutter Zsolt ügyvéd) által képviselt FELPERES NEVE (FELPERES CÍME) felperesnek -, dr. Molnár Szilvia ügyvéd (ALPERESI KÉPVISELŐ CÍME) által képviselt I. RENDŰ ALPERES NEVE I. rendű és II. RENDŰ ALPERES NEVE II. rendű (mindketten: ALPERESEK CÍME szám alatti lakosok) alperesek ellen vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása és marasztalása iránt indított perében a Miskolci Törvényszék 2021. március 10-én meghozott 25.G.40.082/2020/21. számú ítélete ellen a felperes részéről 22. sorszámon előterjesztett fellebbezés alapján indult másodfokú eljárásban – a 2021. május 26-án megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alpereseknek 85 000 (Nyolcvanötezer) forint másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság a 21. sorszámon meghozott ítéletében a felperes keresetét elutasította és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alpereseknek 160 000 forint perköltséget.

[2] Az ítéletben megállapított tényállás szerint az alperesek a megalakulásától kezdődően vezető tisztségviselői voltak a cégjegyzékbe 2000. március 3-án Cg... cégjegyzékszámra bejegyzett ADÓS NEVE-nek (a továbbiakban: adós). Az I. rendű alperes vezető tisztségviselői jogviszonya 2019. április 9-ig, a II. rendű alperesé pedig 2020. május 28-ig (az adós törléséig) állt fenn.

[3] A Miskolci Törvényszék Cégbírósága (a továbbiakban: cégbíróság) a Cégléltábla 2019. március 23-án közzétett Cgt.05-19-000305/2. számú végzésével az adós gazdasági társaságot megszüntnek nyilvánította és vele szemben elrendelte a kényszereltörlési eljárás megindítását.

[4] A kényszereltörlési eljárásban az FELPERES JOGELŐDJÉNEK NEVE (a továbbiakban: a felperes jogelődje) az adóssal 2003. december 5-én megkötött bankszámlaszerződésből és a 2007. december 13-án megkötött pénzügyi szolgáltatási szerződésből eredően 2 917 867 forint és 59 033 forint, továbbá 1767,34 CHF összegben hitelezői igényt jelentett be, amely követeléseit a 2019. december 4-én megkötött engedményezési szerződéssel a felperesre engedményezte.

[5] A kényszertörlési eljárásban az adós vezető tisztségviselője (a II. rendű alperes) a cégbíróság felhívására akként nyilatkozott, hogy a felperes jogelődje által bejelentett követeléseket mind jogalapjában, mind összecszerűségében vitatja.

[6] A 2020. február 17-én meghozott, Kt.06-19-0000693/6. számú végzésével a cégbíróság elrendelte az adós gazdálkodó szervezet kényszertörlését és a II. rendű alperest mint az adós vezető tisztségviselőjét eltiltotta attól, hogy a végzés jogerőre emelkedésétől számított 5 évig gazdasági társaság kizárólagos vagy többség befolyást biztosító részesedéssel rendelkező tagjává, közkereseti társaság, egyéni cég tagjává és betéti társaság beltagjává váljon, valamint cég vezető tisztségviselője, cégvezetője, felügyelőbizottsági tagja legyen.

[7] A cégbíróság ezen végzésének indokolása ellen a II. rendű alperes részéről előterjesztett fellebbezés alapján eljáró Debreceni Ítéltábla a 2020. május 14-én meghozott, Kft.III.30.111/2020/2. számú végzésével a cégbíróság végzésének nem fellebbezett részét nem érintette, a fellebbezett részét pedig a másodfokú végzésben foglaltak szerint részben megváltoztatta.

[8] A végzése indokolásában az ítéltábla – egyebek mellett – megállapította, hogy a kényszertörlési eljárásban a cégbíróságnak nincs hatásköre sem a bejelentett hitelezői követelések, sem az adós vitatásának érdemi vizsgálatára, ezért az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor a kényszertörlési eljárásban bejelentett hitelezői igényeket a bejelentésben megjelölt összegben tüntette fel a végzése indokolásában, rögzítve azt is, hogy mely igényeket vitatott a vezető tisztségviselő.

[9] A felperes az elsőfokú bírósághoz 2020. augusztus 24-én benyújtott keresetében „A cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról” szóló 2006. évi V. törvény (a továbbiakban: Ctv.) 118/B. §-ának (1) bekezdése alapján a kényszertörlési eljárásban bejelentett 2 917 867 forint és 59 033 forint, valamint 1767,34 CHF összegű követeléseinek és azok járulékainak a megfizetésére kérte egyetemlegesen kötelezni az alpereseket.

[10] Állította, hogy az adós már 2014. november 13-tól kezdődően fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, mivel a bankszámlája ellen a HIVATAL NEVE részéről 4 162 471 forint összegben benyújtott inkasszó már ekkor eredménytelen maradt.

[11] Állította továbbá, hogy ezen időpontot követően az alperesek az ügyvezetési feladataikat nem a hitelezői érdekek figyelembevételével látták el, a 2017. évi beszámoló letétbe helyezését elmulasztották, a felperes jogelődjével kötött bankszámlaszerződéseket nem szüntették meg, amivel további felesleges költséget okoztak az adósnak.

[12] Az alperesek az ellenkérelmükben elsődlegesen az eljárás megszüntetését kérték „A polgári perrendtartásról” szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 240. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján. Ennek indokaként arra hivatkoztak, hogy mivel a felperes követelése nem jogerős és végrehajtható bírósági, hatósági határozaton, vagy más végrehajtható okiraton alapul, továbbá azt az adós a kényszertörlési eljárásban vitatta, a felperes nem tekinthető a Ctv. 118/C. §-ának (1) bekezdése szerinti hitelezőnek, ezáltal pedig a Ctv. 118/B. §-ának (1) bekezdése szerinti kereset előterjesztésére sem jogosult.

[13] Az alperesek állítása szerint tehát az adott esetben a keresetlevél visszautasításának lett volna helye a Pp. 176. §-a (1) bekezdésének g) pontja alapján, amelynek elmaradása miatt az eljárás megszüntetése indokolt.

[14] Emellett az alperesek érdemben is vitatták a felperes követelésének mind a jogalapját, mind az összegét és erre tekintettel – másodlagosan – a kereset elutasítását kérték.

[15] Az elsőfokú bíróság a keresetet megalapozatlannak találta.

[16] Helytállónak fogadta el az alperesek elsődleges jogi érvelését annyiban, hogy mivel a felperesnek a kényszertörlési eljárásban bejelentett követelése nem jogerős és végrehajtható bírósági, hatósági határozaton vagy más végrehajtható okiraton alapuló, illetőleg az adós részéről a kényszertörlési eljárásban vitatott a követelés, a felperes nem minősül a Ctv. 118/C. §-ának (1) bekezdése szerinti hitelezőnek, ezáltal pedig a Ctv. 118/B. §-a szerinti kereset előterjesztésére sem jogosult.

[17] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint azonban az adott esetben a felperes perbeli legitimációjának hiánya miatt nem az eljárás megszüntetésének, hanem a kereset érdemben történő elutasításának volt helye, figyelemmel arra, hogy a Pp. 176. §-a (1) bekezdésének g) pontja alapján a keresetlevelet csak abban az esetben lehet visszautasítani, ha a felperes kifejezett jogszabályi rendelkezésen alapuló aktív perbeli legitimációja hiányzik.

[18] A jelen esetben azonban a jogszabály nem határozza meg a per megindítására jogosult személyeket, amelyre tekintettel a bíróságnak a perbeli legitimáció hiánya miatt a keresetet érdemben kellett elutasítania.

[19] Ez ellen az ítélet ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak megváltoztatását kérte akként, hogy az ítéltábla az alpereseket a keresetében foglaltak szerint marasztalja. Másodlagosan pedig az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte.

[20] Az elsődleges fellebbezési kérelme indokaként arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság téves következtetésre jutott a Ctv. 118/C. §-a (1) bekezdésének értelmezése során, ezáltal pedig tévesen állapította meg, hogy ő ne minősülne a Ctv. 118/C. §-ának (1) bekezdése szerinti hitelezőnek.

[21] A felperes álláspontja szerint a hitelezői minősége „kétszeresen is megalapozott”:

[22] Egyrészt azért, mert a követelését a kényszertörlési eljárásban a Ctv. 117. §-ának (2) bekezdése szerint bejelentette, a cégbíróság pedig a bejelentett követelését nyilvántartásba vette. A cégbíróságnak ez a végzése pedig – állítása szerint – olyan jogerős és végrehajtható határozat, ami megállapítja a hitelezői minőségét.

[23] A hitelezői minőségét támasztja alá továbbá, hogy a követelése alapjául szolgáló, a jogelődje részéről kiállított számlákat az adós „A csődeljárásról és a felszámolási eljárásról” szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 27. §-ának (2) bekezdésében meghatározott határidőn belül nem vitatta, azokat „befogadta”.

[24] A másodlagos fellebbezési kérelme indokaként előadta, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást nem megfelelően állapította meg, a rendelkezésére állt bizonyítékokat nem megfelelően értékelte, az előterjesztett bizonyítékokat, kérelmeket nem vette figyelembe és nem tett eleget az anyagi pervezetés körében fennálló jogszabályi kötelezettségének sem.

[25] Ez utóbbival kapcsolatban állította, hogy az elsőfokú bíróság 11. sorszámú végzése hiányos és hibás felhívást tartalmazott a bizonyítás körében, mivel az nem tartalmazta teljes egészében a bizonyítási kioktatást, abban a feleket nem hívta fel tényeloadásra, továbbá nem értékelte a csatolt bizonyítékokat megfelelően. Mindezekkel pedig az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 237. §-ába, a 263. §-ába és a 346. §-ába foglalt rendelkezéseket, amely eljárásjogi szabálysértések szükségessé teszik az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az eljárás megismétlését.

[26] Az alperesek a fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltség fizetésére kötelezését kérték.

[27] Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság a Ctv. 118/C. §-ának (1) bekezdésébe foglalt rendelkezés helytálló értelmezése alapján, helyesen állapította meg, hogy a felperes nem tekinthető a Ctv. 118/B. §-a szerinti per megindítására jogosult hitelezőnek.

[28] Ezzel szemben a felperes az, aki – tévesen – egyezőnek tekinti a kénysztörölési eljárás szerinti hitelező és a jelen per megindítására jogosult hitelező fogalmát, amelyek különböző fogalmak.

[29] A Ctv. 118/C. §-ának (1) bekezdése ugyanis a hitelezői minőségen túl (vagyis, hogy követelése legyen a felperesnek a kénysztöröléssel érintett céggel szemben) további többletkövetelményeket is támaszt, melyek nélkül a felperes (hiába hitelező) nem minősül perindításra jogosult hitelezőnek.

[30] Az adott esetben az elsőfokú bíróság a 11. sorszámú végzésében tájékoztatta a felperest arról, hogy a perben rá hárul annak bizonyítása, hogy a kereset előterjesztésére jogosult hitelező, tehát a követelése a Ctv. 118/C. §-ának (1) bekezdésében foglaltak szerint jogerős és végrehajtható, bírósági, hatósági határozaton vagy más végrehajtható okiraton alapul. A végzésében az elsőfokú bíróság tájékoztatta a felperest arról is, hogy a bizonyítatlanság terhe a kereset elutasításához vezet.

[31] A felperes azonban az elsőfokú bíróság felhívására semmilyen bizonyítékot vagy bizonyítási indítványt nem terjesztett elő, sőt érdemi nyilatkozatot sem tett sem írásban, sem szóban, a 2021. február 17-én megtartott tárgyaláson.

[32] A felperesnek a követelése nem vitatott voltára történt fellebbezési hivatkozásával összefüggésben egyrészt utaltak arra, hogy az elsőfokú eljárásban okirattal igazolták, hogy a kénysztörölési eljárásban, sőt már azt megelőzően is vitatták azt.

[33] Ezzel összefüggésben előadták továbbá, hogy a Ctv. a hitelezői igények vitatására külön határidőt állapít meg, amelyre tekintettel a felperesnek a Cstv. 27. §-ának (2) bekezdésébe foglalt határidőre történt hivatkozása téves.

[34] Megjegyezték azt is, hogy az elsőfokú eljárásban a felperes nem vitatta az alpereseknek azt az állítását, hogy a kénysztörölési eljárásban és már azt megelőzően is vitatták a követelését, ezért a felperesnek ez a fellebbezési hivatkozása olyan új tényállásnak minősül, amelynek érdemi vizsgálatára a másodfokú eljárásban nem kerülhet sor, figyelemmel a Pp. 373. §-ának (2) bekezdésében foglaltakra.

[35] A felperes által a fellebbezésben hivatkozott alaki szabálysértésekkel összefüggésben előadták, hogy a felperes állításával ellentétben az elsőfokú bíróság a Pp. megjelölt jogszabályhelyeit betartva járt el, a tényállást helyesen állapította meg, a rendelkezésére állt iratokból és a peres felek nyilatkozataiból okszerű következtetést vont le, a bizonyítékokat megfelelően értékelte és az ítéletét kellően megindokolta.

[36] Az elsőfokú bíróság részéről a 11. sorszámú végzésbe foglalt felhívás és tájékoztatás teljes körű volt, azzal teljes mértékben eleget tett a Pp.-ben előírt kötelezettségének.

[37] Mindezekre tekintettel állították, hogy a felperesnek az alaki szabálysértésekkel összefüggésben előterjesztett fellebbezési kérelme szintén teljes mértékben alaptalan.

[38] A fellebbezés nem megalapozott.

[39] Az elsőfokú bíróság a tényállást a jogvita eldöntéséhez szükséges mértékben feltárta, azt helyesen állapította meg, az így megállapított tényállásból pedig helytálló jogi következtetések levonásával, érdemben helyes döntést hozott.

[40] Ezért az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. §-ának (2) bekezdése alapján – utalva a Pp. 386. §-ának (4) bekezdésében foglaltakra – annak helyes indokai alapján helybenhagyta.

[41] Csupán a fellebbezésben és a fellebbezési ellenkérelemben előadottakra tekintettel mutat rá a következőkre:

[42] Alaptalanul állította a felperes a fellebbezésében, hogy az elsőfokú bíróság a Ctv. 118/C. §-a (1) bekezdésének téves értelmezése alapján állapította meg, hogy a felperes nem tekinthető a jelen per megindítására jogosult hitelezőnek.

[43] Az a tény, hogy a kénysztörlesztési eljárásban a cégbíróság a felperes hitelezői igényét „nyilvántartásba vette” – a felperes állításával ellentétben – még nem alapozta meg a felperesnek a Ctv. 118/C. §-ának (1) bekezdése szerinti hitelezői minőségét és nem teremtett jogalapot számára a jelen per megindítására.

[44] A Ctv. 118/C. §-ának (1) bekezdésébe foglalt rendelkezés helyes értelmezése szerint ugyanis a jogalkotó a kénysztörlesztési eljárásban bejelentkezett hitelezők közül csak azokat kívánta feljogosítani a Ctv. 118/B. §-a szerinti per megindítására, akiknek a követelése jogerős és végrehajtható bírósági, hatósági határozaton, más végrehajtható okiraton alapul, vagy akinek a kénysztörlesztési eljárásban bejelentett követelését az adós a Ctv. 117/A. §-ának (3a) bekezdésében megállapított határidőn belül nem vitatta.

[45] Téves a felperesnek az a jogi érvelése, hogy a cégbíróságnak a kénysztörlesztési eljárásban meghozott, a követelése nyilvántartásba vételére vonatkozó végzése „olyan jogerős és végrehajtható bírósági határozat, ami megállapítja a felperes hitelezői minőségét”.

[46] „A bírósági végrehajtásról” szóló 1994. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Vht.) 13. §-ának (1) bekezdése szerint a végrehajtható okiratot akkor lehet kiállítani, ha a végrehajtandó határozat

- a) követelést (marasztalást) tartalmaz,
- b) jogerős, végleges vagy előzetesen végrehajtható, valamint az ügyészség, illetve a nyomozóhatóság határozata további jogorvoslattal nem támadható, és
- c) a teljesítési határidő letelt.

[47] Ezeknek a feltételeknek pedig a cégbíróság részéről a kénysztörlesztési eljárásban meghozott, a bejelentett követelések nyilvántartásba vételére vonatkozó végzés nem felel meg, hiszen az sem marasztalást, sem teljesítési határidőt nem tartalmazott, abban a cégbíróság csupán regisztrálta a bejelentett hitelezői igényeket, mégpedig anélkül, hogy érdemben megvizsgálta volna azok megalapozottságát, miként arra a Debreceni Ítéltábla Kft.III.30.111/2020/2. számú végzésének indokolása is utalt.

[48] Emiatt a cégbíróságnak a kénysztörlesztési eljárásban meghozott végzése nem tekinthető olyan végrehajtható bírósági határozatnak, amely megalapozná a felperesnek a Ctv. 118/C. §-ának (1) bekezdése szerinti hitelezői minőségét.

[49] Téves a felperesnek az a hivatkozása is, hogy mivel a jogelődje részéről kiállított számlákat az adós a Cstv. 27. §-a (2) bekezdésének a) pontjában megállapított határidőn belül nem vitatta, a kénysztörlesztési eljárásban bejelentett követelését az adós részéről nem vitatottnak kell tekinteni. A kénysztörlesztési eljárás szabályait ugyanis nem a Cstv., hanem a Ctv. állapítja meg, és e tekintetben a Cstv. a Ctv. mögöttes jogszabályának sem tekinthető.

[50] A Ctv. 117/A. §-ának (3a) bekezdése pedig a cégbíróság értesítésétől számított 30 napos határidőt állapít meg az adós cég vezető tisztségviselője számára, hogy nyilatkozzon, vitatja-e a céggel szemben bejelentett követeléseket.

[51] Ebből pedig az következik, hogy a kényszertörlési eljárásban bejelentett követelések vitatott vagy nem vitatott voltának eldöntése során nem annak van jelentősége, hogy az adós a részére megküldött számlákat korábban vitatta-e, hanem kizárólag annak, hogy a cégbíróság értesítésének kézhezvételét követő 30 napon belül vitatta-e a követelést.

[52] Amennyiben igen, úgy a követelést a kényszertörlési eljárásban attól függetlenül vitatottnak kell tekinteni, hogy az annak alapjául szolgáló számlákat az adós „befogadta”, azokat korábban nem kifogásolta.

[53] A jelen esetben az alperesek okirattal igazolták, hogy a kényszertörlési eljárásban az adós a Ctv. 117/A. §-ának (3a) bekezdésében megállapított határidőn belül vitatta a felperes követelését, amelyre tekintettel a felperes hitelezői minőségét a Ctv. 118/C. §-a (1) bekezdésének utolsó fordulata alapján sem lehetett megállapítani.

[54] Megalapozatlannak találta az ítéltábla a felperesnek a hatályon kívül helyezésre irányuló, másodlagos fellebbezési kérelmét is.

[55] Az alperesek az ellenkérelmükben elsődlegesen a felperes keresetőségi jogának hiányára hivatkoztak, ezért az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor először a felperes perindítási jogosultságát vizsgálta.

[56] Ebben a körben pedig az elsőfokú bíróság – a felperes állításával ellentétben – a tényállást a megalapozott döntés meghozatalához szükséges mértékben feltárta, az anyagi pervezetést a Pp. 237. §-ának (2) bekezdésében előírtaknak megfelelően elvégezte, a rendelkezésére állt bizonyítékokat pedig megfelelően értékelte és azokból helytálló jogi következtetést vont le.

[57] Ezzel összefüggésben az ítéltábla kiemeli, hogy mivel a felperes a keresetőségi joga fennállását nem tudta igazolni, a perben sem további bizonyítás lefolytatására, sem további anyagi pervezetésre nem volt szükség, így ezek hiányára a felperes alaptalanul hivatkozott a fellebbezésében.

[58] Végül az alperesek fellebbezési ellenkérelmében előadottakra hivatkozással az ítéltábla rámutat arra, hogy mivel az elsőfokú bíróságnak a felperes keresetőségi joga hiányára vonatkozó megállapításával az ítéltábla is maradéktalanul egyetértett, a másodfokú eljárásban nem volt jelentősége annak, hogy a felperes fellebbezése tartalmazott-e olyan új tényállításnak minősülő hivatkozást, amely sértette a Pp. 373. §-ának (2) bekezdésében foglaltakat.

[59] A felperes fellebbezése eredményre nem vezetett, emiatt a Pp. 83. §-ának (5) bekezdése alapján a jelen másodfokú eljárással felmerült saját perköltsége a terhén marad.

[60] A Pp. 83. §-ának (1) bekezdése alapján köteles továbbá megtéríteni az alpereseknek a jogi képviselőjük ügyvédi munkadíjából és a másodfokú tárgyaláson való személyes megjelenéséből származó másodfokú perköltségét, amelynek összegét az ítéltábla a Pp. 81. §-ának (1) és (2) bekezdései alapján az alperesek jogi képviselője által felszámított mértékben határozta meg „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. §-a (1) bekezdésének a) és b) pontja alapján, mivel azt arányban állónak tekintette a jogi képviselő részéről kifejtett ügyvédi tevékenységgel.

Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit s.k. a tanács elnöke, Dr. Szűcs Lajos s.k. előadó bíró,
Szilágyiné dr. Karsai Andrea s.k. bíró